

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
БЕОГРАД**

Пословни број: К-По₂ 22/2010.

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД 15. маја 2012. године**

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Снежана Станојковић,**
- **сви оптужени,**
- **и браниоци адвокати: Милорад Константиновић бранилац оптуженог Деветака, Гордана Живановић бранилац оптужених Деветака и Јована Димитријевића, Слободан Живковић бранилац оптужених Девчића, Стојановића и Бачића, а на данашњем претресу мењаће и браниоца адвоката Браниславу Фурјановић као браниоца оптуженог Косијера, адвокат Градимир Налић бранилац оптуженог Радојчића, Војислав Вукотић бранилац оптуженог Крњајића, а на данашњем претресу мењаће и адвоката Јасмину Живић браниоца оптуженог Перића, те браниоца оптуженог Косијера Браниславу Фурјановић, Бранко Димић бранилац оптужених Јосиповића и Николајидиса, који ће на данашњем претресу мењати и адвоката Бранка Лукића браниоца оптужених Миодрага Димитријевића и Влајковића,**
- **те пуномоћник оштећених адвокат Марина Кљајић.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 14 часова и 43 минута.

РЕЧ СТРАНАКА

Оптужени Жељко Крњајић у завршној речи изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добар дан.

Поштовано судско веће, пре него што изнесем завршну реч желим да изразим дубоко жаљење за све настрадале у Ловасу. У потпуности се слажем са завршном речју коју је изнео мој адвокат Војислав Вукотић. Не знам одакле бих кренуо јер још не могу да верујем да ме тужилац за све оно што је рекао терети, уместо за пар сати, тужилац ме терети као да сам у Ловасу био месец дана. По тужиоцу сам био у свим улицама и кућама и са свим групама, па ми чак додаје и Петронија. Госпођо председавајућа, мислим да је након пет година суђења јасно доказано бар то да су постојале три групе и да је свака група ишла својом улицом. У групи која је ишла Гајевом улицом од мештана био је Зоран Тепавац, то је потврдио и сам Зоран Тепавац кад је сведочио, а исту је водио командант ТО Товарник Ергић Миле звани „Страјо“, а са њима је била и група, како каже тужилац, „мистериозни Тито“. Не могу ја бити крив што тога човека Тужилаштво и истражни органи нису пронашли. Трећа група је ишла улицом Млинском, од мештана са њима је био Воркапић Милан звани „Трндо“, потврдио кад је сведочио, а чинили су је добровољци које је предводио Славко Ступар који је у својој првој изјави од дана 12.01.2007. године изјавио да је он командант јединице од 58 добровољаца и шест мештана. Прва група састојала се од милиције Товарника, плус Милан Радојчић, а коју смо водили Милорад Воркапић и ја. Правац кретања наше групе је искључиво Улица Иве Лоле Рибара и Томиславова.

По доласку у Ловас сместили смо се у кућу Рудић Миленка, Прерадовићева улица. Када је акција кренула претрчали смо 30 метара цесту и директно ушли у Улицу Иве Лоле Рибара. Ја сам водио групу милиције, десна страна, а Воркапић лева страна. Тако је било до пољопривредне задруге где смо стигли око девет сати. Тада ме Воркапић шаље до његове куће да јавим његовим родитељима да је Милорад у селу и са два борца припазим на Улицу Иве Лоле Рибара да нас не би напали са леђа. Воркапић Милорад наставља сам Томиславовом улицом да води наше групе и командује левом и десном страном улице. Можда је некога и одредио за десну страну, ја то не знам. Од тог тренутка девет сати напад за мене је завршен и од тада ја немам увид и контролу над људима и не могу бити одговоран за њихово кретање и њихове поступке. Воркапић Милорад се и потписао као командир прве групе милиције на извештају из ТО Ловаса који сам ја вама доставио. Ја одлазим до Милорадових родитеља и на молбу Милорадове мајке да одемо до Данице Воркапић кроз башту, односно плац јер се плацеви њихови сучељавају, одлазимо до Данице, са Даницом и Данициним татом одлазимо назад до пољопривредне задруге. Ту јој налазимо мајку, те спајамо јој мајку и оца и породицу Јагодић и шаљемо их

кући, две куће у Томиславој улици иза задруге. Са Даницом се враћам до центра, Даница иде десно својој кући, а ја право према својој кући Иве Лоле Рибара. На пола Улице Иве Лоле Рибара има попречна улица Фрање Рачког, она пресеца Гајеву и Иве Лоле Рибара. Ту скрећем лево код доброг пријатеља Жељка Јапунце, ту сам се задржао десетак минута. Било око 30 мештана претежно Хрвата у подруму, руковао се са свима. Око 10 сати одлазим до своје куће, до куће Марка Ходака и Ђуре Рудића. Ту ми отац каже за Солака, комшију једнога, да жели да преда оружје, а о томе ћу касније. Око 12 сати одлазим у центар села у Кризни штаб и код Рес Стјепана кафана у центру. Око 13:30 стојим на центру села, наилази Ракић Жељко аутом са рањеном женом хрватске националности Маријом Видић. Ја седам са њима у ауто и напуштам Ловас, а на уласку у Товарник зауставља нас ЈНА. Тада је дошао и потпуковник Камбери, то је било 14:10, има уписано у оперативном дневнику Друге гардијске моторизоване бригаде и мене више физички нема у Ловасу до 26. децембра викендом, кад сам дошао на један викенд. Ово вам је укратко моја путања кретања кроз Ловас у време ослобађања села, а све друго што тужилац наводи је нетачно и ничим доказано. Значи у Ловасу сам 10.10.1991. године био шест сати, да није тако био бих проглашен дезертером.

Организација напада на Ловас, поштована госпођо председавајућа, иако мислим да је Вама сигурно јасно ко је организовао и ко је водио напад на Ловас морам се вратити на све то још једном јер велики део тога тужилац неосновано мени ставља на терет. Као што и сами кажу, а и тужилац је то утврдио Славко Ступар и Љубо Јелић су се са Деветаком Љубаном били на састанку ЈНА када се планирао и договорио напад на Ловас. Нико и нигде није споменуо да сам у томе и ја учествовао, тако да је немогуће да исти напад ја предводим, односно да сам командант пешадијске групе приликом напада на Ловас као што то тужилац покушава у оптужници да докаже. Из изјаве Славка Ступара 12.01.2007. године јасно се види да је он предводио пешадију на Ловас, где каже да је његова јединица бројала 58 добровољаца и шест мештана Ловаса. Узимајући у обзир да је у групи која је ишла Млинском улицом поред Ступара био само један мештанин Ловаса, Милан Воркапић звани Трндо. Произилази да је Славко Ступар командовао целим пешадијским нападом и био командант и осталим мештанима Ловаса који су се кретали другим улицама Радојчић Милану, Девчић Мићи, Воркапић Милораду, Жељку Крњајићу и Тепавац Зорану. Са Миланом Воркапићом Трндом и нас пет, то је шест, што је господин Ступар рекао да је било у његовом јединици шест домаћа.

Поред тога тужилац олако схвата улогу Тита и његове групе па га у оптужници води као мистериозни Тито. Малтене као да та особа није ни постојала у Ловасу 10.10.1991. Напротив госпођо председавајућа то је била веома важна личност за све што се десило првог дана у Ловасу 10.10.1991. Не знам зашто се неко није потрудио да истог пронађе када га од почетка многи спомињу. Група коју је он предводио је ишла средњом улицом, значи Гајевом и Владимира Назора до гробља као и свим лево и десно попречним улицама, где је и било највише смртно настрадалих мештана које сада тужилац распоређује и ставља на терет другим групама. Са том Титином групом ишла је и група ТО Товарник, па управо због свега што се у тој

улици дешавало многи од њих као Лазо Танасић лажу и говоре да су ишли другом улицом јер би у противном морали да објасне како је дошло до погибије брачног пара Бадањак Сесилије, Бадањак Данијела, Гргић Мирка, Кризманић Вида, Алојза Полића, брачног пара Јовановић, Кате Павличевић, Адамовић Мате, Мађаревић Стипе и других. Ја сам већ изјавио да је Тито капетан прве класе, тако се мени представио, ја сам га са чиновима и униформом таквога видео у Товарнику и да је исти пронађен била би много јаснија улога свих учесника у нападу као и дешавања током напада а и после напада.

Госпођо председавајућа, видели сте и по изјави сведока Тепавац Зорана да сам у праву, јер он неће да прича о догађајима у Гајевој улици, па тужиоц то користи и без обзира што је Тепавац био у Страјиној групи и Страјо му командир, његова дела приписује мени. Тужилац по Девчићевој и Радојчићевој једној од изјава закључује да сам ја командовао пешадијским нападом, неко ко није присутан састанку код ЈНА. Код доношења одлука о нападу на Ловас, не може говорити о томе ко ће им командовати, тако да то важи и за њих двојицу.

Ступар и Јелић који су учествовали на састанку ЈНА о нападу на Ловас мене не спомињу ни једном речју а камоли о неком командовању. Напомињем да су Девчић и Радојчић касније променули своју тврдњу о том командовању вероватно увидевши да су погрешили, увидевши да ни један сведок не прича о том правцу, односно учесници у догађају у Ловасу, а погрешили су само из два разлога што смо Милорад и ја, Милорад Воркапић и ја када смо ишли пешке према Ловасу били водичи колоне и налазили се на самом челу колоне, а ту су били и они. А други је да их је на то наговорио Љубан Деветак јер од почетка покушава да све његове радње пребаци на мене. А кад смо код Деветака да објасним тужиоцу никад ме није примио у стан као избеглицу у Београд, нисам га дочекао у центру Ловаса 10.10., нисам одредио шофера Драгана Милићевића. Те тврдње јуче је потврдио и господин Деветак рекавши да је то све тачно и да се нисмо чак ни видели ни 10-ог ни 11-ог и цео месец скроз до Нове године, иако ја и Деветак никада нисмо били неки пријатељи а откад је тражио да оптужим пуковника Лончара да је наредио да ја и Милорад идемо у Нову Пазову по добровољце од онда не говоримо. А дотични господин обилазио је све моје сведоке а и друге.

На даље тужилац каже да је несумњиво утврђено да су у току напада на Ловас смртно страдала седам лица и то у делу за које тужилац тврди да сам ја контролисао, па онда наводи улице Иве Лоле Рибара, Прерадовића, Фрање Рачког, Стјепана Радића и Марка Орешковића.

Поштована госпођо председавајућа, нит сам контролисао нит сам могао да контролишем све те улице, сва та дешавања нит ми је познато како су та лица погинула, очигледно је да тужилац у недостатку доказа како су ти људи настрадали преувеличава моју одговорност, моју улогу и звање командира милиције у Товарнику. Нико никада а поготово од високих војник официра, било их је 14, није рекао нити у предмету постоји да је мој задатак био да контролишем цео напад како тужилац то представља. Тих

седам људи су нађени у разним улицама, у улицама са којима ја немам никакве везе, убијени су по тужиоцу од стране непознатих лица јер имена им не наводи, тако да не може тврдити да су то урадили људи из моје групе за чије сам поступке наводно ја крив. То што се тужилац позива на изјаву Милана Радојчића да исти зна за два убиства у току напада не може то везати за мене, јел и како сам тужиоц каже Радојчић никада није рекао о којим се лицима ради, ко их је убио, на којем месту и на који начин. Тужилац ме терети за нешто што је Радојчић можда и измислио а да је рекао која су то два лица можда би помогао и мени.

Поновио бих да нигде не постоји да сам ја добио наређење да контролишем и наређујем другим борцима, министар полиције Богуновић ми је рекао пази на своје људе све је друго договорено, осим што то тужиоцу одговара па то тако и наводи у завршној речи.

Госпођо председавајућа, опет ћу поновити да је моје и Воркапићево било да уведемо групу милиције у Ловас а из предмета се види правац мог кретања као и чињеница да нисам нити сам могао јер таква овлашћења нисам имао ни од кога да било коме командујем. Командир милиције сам био у Товарнику, то командир није био војни чин, то је било моје радно место. Потчињавање другој Гардијској механизованој бригади престаје моје звање командир. У Товарнику сам могао неке наредити да иде тамо или вамо на стражу, а у нападу то престаје да важи и нико сем тужиоца не спомиње моју командну улогу сем да сам био вођа групе. Да говорим истину потврђује и тужиоц у својој завршној речи јер свуда наводи да су виђени људи из моје групе без мене, а то управо потврђује да им нисам командовао и да је било онако као што сам рекао да је за мене крај напада био долазак до пољопривредне задруге а то је било девет сати до подне.

Не прихватам списак од седам погинулих јер пет нису на правцу мога кретања а друга два Ђаковић и Острун за време акције били су живи а родбина и сведоци наводе ко, када и по чијој наредби су одведени и убијени. Тужилац даље каже Драган Ракић и Стјепан Маринковић звани Лисац, Хрватске националности који су том приликом коришћени као нека врста обезбеђења од евентуалног наилазак на мине и напада друге стране. Наведени Хрвати су сведочили, оба су потврдила да их је ухапсила ЈНА, Накић је био у Београду на испитивању и Војна полиција га је вратила у Товарник. А да нема говора о минама говори то што смо ми ишли по по цесте а ја и Милорад први, ја сам у својој одбрани и рекао потпуковник Камбери и још један официр наредили су Јоргићу шефу притвора и Воркапићу да се господа коју је ЈНА испитала поведу, пусте пред Ловасом што је и учињено, да обавесте вероватно о нападу, оба су жива и здрава, хрватски су војници у пензији, Накић је овде на сведочењу рекао вероватно ми је Крњајић Жељко спасао живот, хвала му. А да говорим истину ево ја поседујем извештај о томе да је Милорад Воркапић обавестио војску да су та два пуштена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предајте.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А ни данас ми није јасна улога официра ЈНА и ове двојице Маринковића и Накића ко је коме ту шта обећао, рекао, урадио, ја то не могу да знам, а стварно волио би. Јер ја сам имао кад сам се вратио из болнице јако пуно проблема због њих да сам их пустио за неке паре, ко зна за кога ја радим пошто је моја жена Хрватица, углавном имао сам неугодности због њих двојице. Тужилац каже даље „према исказу оптуженог Радојчића Милана у истрази, утврђује се да су Крњајић и Воркапић Милорад рекли припадницима своје групе да чим уђу у село пуцају било куда“. Није тачна ова тврдња, тачно је да смо Милорад и ја рекли да се пуца у ваздух, јер је владао велики страх међу борцима као ид а пробају оружје обзиром да смо га непосредно пред напад и задужили на бензинској пумпи у Товарнику од стране ЈНА. А и нисмо могли пуцати по кућама јер је пред нама била прва моја кућа, то што смо рекли мислим да то није наредба већ савет како да разбију страх. У току напада ни ја ни било ко други не може никоме наредити да исти пуца или не пуца из разлога да ли пуца јер је угрожен или узвраћа на нечије пуцање. Ја не могу у исто време видели седам, осам, десет људи и оценити да ли људи пуцају неконтролисано, насумично или оправдано, мислим да Вам је јасно да се пуцало у целом селу са свих страна тако да нема смисла тврдити да је то чинио и наређивао Крњајић Жељко. О неконтролисаном пуцању може се говорити након 10.10.1991.године, када је акција завршена и када борби није било.

Што се тиче сведока Драге Сабљака на кога се тужилац позива, сведок каже да сам некој непознатој особи рекао не пуцај ту, на ту кућу, већ му показао на другу кућу. Могу да кажем следеће, Драго Сабљак 30.липња 2004.године давао је изјаву није ме у изјави ни споменуо као ни наведени догађај а велико је питање да ли је Драго и био у кући свог шогора Звонка Мартиновића јер Дарко Мартиновић син Звонков је сведочио пред овим судом 29.12.2010.године и изјавио да је 10.10.1991.године у јутарњим сатима кад је почео напад отац га пробудио, били су сами, мама и сестра су већ отишле раније у Илок, заједно су отишли код Сомборац Владе а кућа остала сама. А после ћу објаснити медицинску документацију и изјаву од 22.02.2011.године.

Што се тиче бацања бомби и других експлозивних направа на дворишта и куће могу рећи да је у Ловасу било бацања бомби али у другим улицама, то да је бачено потврђују и неки оптужени да су сами бацили десетак бомби а и сведоци из редова „Душана Силног“ сами за себе кажу да су бацали бомбе у Млинску улицу. На правцу мога кретања Иве Лоле Рибара до задруге има 29 кућа, нико сем поменутог Јанка Божића, човек који је са мржњом према мени рекао следеће „ ја сам видео када је Крњајић Жељко бацио бомбу и наредио да се запали кућа Ивана Оструна, ја сам видео на улици мртва Острун Ивана, тачније на путу пред гостионом, лежао је потрбушке, убили су га четници. Касније сам чуо да је покушао побјећи кроз гостионицу на другу страну али у томе није успео“. 23.рујна 2003.године изјављује такође јанко Божић „видео сам оптуженог Деветака Љубана како је махао рукама на цести када је запаљена кућа Драгице Острун“, такође је изјавио „сећам се да је Жељко Крњајић када смо једном били постројени пребацио моме сину Владимиру зашто му је рекао да је четник, нашто му је мој син рекао да је он њему рекао да је усташа, да би

следио додаток Крњајић Жељка да је он сада на власти. Након тога свега Жељко Крњајић је рекао да мог сина одведу, одведен је у задругу где су били таоци а ја сам ишао по сина и био је пуштен“. На ово бих само рекао кад је госпођа Драгица Острун сведочила у овом суду, госпођо судија Ви сте је баш питали да ли јој је Јанко рекао да сам ја бацио бомбу, она је рекла жена не. Бомбу никад ни на једну кућу нисам бацио, ни наредио, ово није истина. Деветак није био у селу кад је била акција и кад је наводно запаљена кућа Драгице Острун. У ни једној изјави од оптужених и сведока нема ни говора о бомби да је бомба бачена чуло би то бар 50 људи оних што су из улице Иве Лоле Рибара наводно терани у задругу, али тих изјава нема зато што нико није ни теран у задругу сем Јосе Јовановића кога је водио Воркапић Милорад, а не Трндо како се до сад тврдило у предмету јер је код Јосе пронађена два „калашњикова“. Никад нико није рекао да је видео Ивана Оструна пред кафаном ди лежи мртав. Кафана је у центру то би видео још неко. Даље ово што је рекао када су једном били постројени ја не знам кад су они то били постројени то не описује, али Жељка Крњајића више нема од 10.10., у селу, ја не знам кад је могао бити постројен и Жељко Крњајић никад није био власт у Ловасу ни цивилна ни војна.

Вероватно је и вама јасно када је Јанко Божић каже да је ноншалантно отишао у задругу и извео сина, тако нешто је било немогуће а нико од тих талаца није спомињао да је његов син Владимир био у задрузи. Ту бих рекао само на крају сведок је извршио самоубиство као психички болесна особа. А за други део улице то јест од задруге до краја Томиславове има још око километар, тамо сведоци говоре ко је био, ко је бацао бомбе ко палио куће, не видим зашто тужилац то мени ставља на терет јер ја сам ишао само до задруге.

Затварање цивила, госпођо председавајућа из улице Иве Лоле Рибара до задруге са десне стране има 29 кућа, из тих кућа нико ама баш нико није отеран и затворен у задругу. Ја сам Вам предао списак свих житеља улице Иве Лоле Рибара па можете из њихових изјава видети да нико није теран и затваран у задругу. Ја од првог дана тврдим да нисам никога одвео у задругу и на моја питања сведоцима да ли сам их терао у задругу рекли су ниси. То је изјавила Перчић Иванка 27.05.2011., Солак Љубо 26.05.2010., Жадан Врањо 19.10.2009., Жељко Брајковић 19.10.2011., Бошњак Јосип 27.05.2011., Марко Кодак 03.05.2006. Такође тужилац се позива на изјаву Ивана Пољака од 23.05.2011. који је изјавио да су га око пола пет у задругу одвели Тепавац Зоран и Ступар из Товарника, дакле у време кад ја одавно нисам у селу. Тако да су тужиоци тврдње у оптужници у односу на мене произвољне и нетачне. Прерадовићева улица, није тачно да је група милиције контролисала улицу Прерадовићеву да објасним. Из куће где смо били смештени, то је кућа Рудић Миленка која је иначе у Прерадовићевој улици број 5, ми смо дошли из шуме, значи нисмо дошли ни лево ни десно том улицом Прерадовићевом, већ смо дошли из шуме кроз двориште и ушли у кућу Рудић Миленка, распоредили се у две, три собе и чекали време за излазак. Кад смо кренули ми смо изашли и прешли цестом тридесетак метара у ушли директно у улицу Иве Лоле Рибара, на сами почетак а то је прва је моја кућа. Ја сам директно од Миленка Рудића, значи ја нисам ишао ни косо, ја сам паралелно кроз мој плац изашао у улицу Иве Лоле Рибара из

треће куће, то јест код Рудић Ђуре, а то је потврдио сведок Жадањ Фрањо који је и био тамо у подруму. Тужилац наводи „због тога што је наведено место одакле се креће у напад близу куће породице Бадањак у улици Прерадовићевој где су убрзо након тога убијена три лица и то Данијел и Цецилија Бадањак и Мирко Гргић“. Ја са, у својој одбрани покушао да објасним то ћу урадити сада, ја и моја група нисмо били ни близу куће у којој су убијена лица брачни пар Бадањак и Гргић Мирко. Ми смо изашли у акцију тек кад смо чули пуцњаву, јаку пуцњаву из Гајеве и Млинске улице што по изјави сведока из подрума Славка Лукетића и снаје Наде од породице Бадањак значи да смо ми чули прве пуцње са којима су они убијени. Од куће Миленка Рудића до куће породице Бадањак има 16 кућа у низу, то се исто може видети у оној карти коју сам нацртао и именом и презименом означио сваку кућу ко у њој живи и удаљена је од наше полазне тачке, од Рудићеве куће 350 до 400 метара иначе поред куће Бадањак има пут којим је ушла група ТО Товарник и Титина група.

На овом суђењу су сведочили мештани Хрвати из Прерадовићеве улице и то Златко Гргић 21.10.2009., брат убијеног Мирка, Нада Бадањак 18.11.2010., снаја од брачног пара Бадањак. Драган Кризманић 29.09.2010., Клисурећ Мијо 22.04.2004., Јовановић Анкица 21.03.2011., Славко Лукетић 18.студени 2003., те за Хаг 04. и 07.02.1996., и Марковић Јања 17.11.2010., као и њихове комшије прве из Гајеве улице Качар Слободан 18.05.2011., Кесар Мирко 20.10.2011. И нико од наведених лица није изјавио да ме је 10.10.1991.године видео у близини куће породице Бадањак. А кроз ове изјаве Драгана Кризманића и Качара Слободана они се позивају да су видели лице по презимену Лукић које је било припадник ТО Товарник. Тужилац наводи да су у тој кући били Зоран Тепавац и два непозната лица те да су одвели Мирка Гргрића, Цецилију и Данијела Бадањак те да је Златко Гргић убрзо чуо рафал а одмах након тога и видео их мртве. Даље у образложењу тужилац каже да сам ја одговоран за то јер сам Зорану Тепавцу био командир у Товарнику.

Госпођо председавајућа, ја јесам у Товарнику био командир Зорану Тепавцу, али у нападу са њим намам никакве везе, он је још у Товарнику на бензинској пумпикао и Милан Воркапић Трндо одређен да иде својом улицом са ТО Товарник, и сам Зоран Тепавац 23.02.2012. овде у суду каже да је ишао својом Гајевом улицом, да му је Ергић Миле Страјо био командир групе и да са мном нема никакве везе. Дакле, нетачна је тврда да је Крњајићева оружана група контролисала Прерадовићеву улицу. А Зоран Тепавац 23.02.2012., позива се, односно изјављује да је с њим у групи био Лазо Танасић.

Тужилац се позива на изјаву Солак Љубе да сам ипак вишен у Прерадовићевој улици, да објасним наведеног дана 10.10.1991.године око 10.30 био сам у дворишту Ђуре Рудића, било је тамо пуно комшија као Марко Кодак, Перо Карапанца а ту ме први пут и видео доктор Качар који је сведочио у овом поступку. Тада долази мој отац и каже ми да са Солак Иван жели да преда пушку и пиштољ али неком познатом а да он и два сина немају никаквих санкција за то, Љубо и Дарко, ја одлазим до породице Солак где ми Иван Солак на улици предаје оружје и одмах одлазим, што је

потврдио његов син Љубо 26.05.2010., да је оружје предано без икаквог малтретирања, шамарања и терања у задругу, већ напротив да му се Крњајић Жељко није замерио као ни овај њему. То је било поново напомињем око 10:30 када је прошло три сата од наведеног убиства, а ја још тада нисам ни чуо да су та лица настрадала. Даље, тужилац ме терети да су припадници моје групе одвели мужа Ане Пољак из куће у улици Марка Орешковића те да је касније исти нађен мртав. Из изјава се може видети да је Јосип Пољак убијен у своме дворишту да није нигде одведен у улицу. Ту се позива на изјаву Ане Пољак и наводи да је иста видела како јој мужа одводе. Зоран Тепавац, Милан Воркапић, Душко Грковић, а тужилац тврди да су то лица припадници оружане групе којом сам ја командовао. Да објасним, чим су њих тројица били заједно а познато вам је да су били припадници различитих група при нападу, то говори да се тај догађај десио након напада и да ја са тиме не могу имати никакве везе. А да говорим истину, потврђују изјаве сведока Пољак Ивана 23.05.2011., који каже „у нашу улицу су стигли наоружана лица тек пред крај дана, пола пет-пет“. Влатка Видића 22.03.2010. који каже „после подне су онда ишли по кућама редом, претресали куће и убијали и одводили у задругу“. Винка Долачки 21.05.2010. „па кад су дошли тај први дан у нашу улицу су дошли после подне око два“ а такође и други сведоци из улице Марка Орешковића мене не спомињу да су ме видели а камоли да сам нешто урадио у тој улици. А то кажу Тома Златко 13.09.2007. и 29.01.2009., Видић Вера 21.09.2010., Седлар Раде 02. просинца 2003., Грковић Милан 20.05.2011., Петар Паљан 08. и 09.02.1996., Пољак Дарко 19.03.'93., других изјава да говоре другачије нема. То су све изјаве људи из улице Марка Орешковића. Госпођо председавајућа, да ли су Зоран Тепавац, Грковић Душан и Воркапић једном кажу Милорад једном Милан, и други који се спомињу били тамо и урадили то што се наводи ја не знам, али је више него јасно да у то време ја нисам био у Ловасу. Тужилац се у оптужници позива на изјаве Ане Цоњар, Андрије Балића да су критичног дана у улици Краља Томислава били заједно, Рудић Мирко, Девчић Милан, Зораја Слободан, Радојчић Милан, Лазо Танасић, Зоран Тепавац, Грковић Душан и Ступар Душан. Ја то не могу ни потврдити ни негирати али морам опет да кажем да тужилац наводи људе који су били припадници све три групе а чим су се они измешали односно били заједно то само по себи значи да се то десило након напада или да је у другим улицама напад готов а поједини припадници тих група долазе у Томислава улицу где групу води Воркапић Милорад. У овако измешаним ја не знам ко њима командује а верујем да ни они сами то не знају. Госпођо председвајућа, морам да Вам појасним Лазо Танасић је ишао Гајевом и Владимира Назора улицом, Душан Грковић је ишао Иве Лоле Рибара, Мирко Рудић и Слободан Зораја нису припадали ниједној групи посебно Зораја виђен је свуд по селу или ја не знам коме су они припадали. Мени припадали нису. Сви они се спајају након проласка поред задруге у Томислава улицу а тамо Крњајић Жељка нема што и потврђују изјаве мештана Хрвата из Томиславове улице. Цоњар Милана 24.02.2009., 09.02.'96., Цоњар Ане 20. студеног 2007., Лукетић Антона 11. и 12.03.'96., 26.03.2010. Пеулић Јакова 30.09.2010., Андрије Балића 05.02.'93., 25.11.2009. Ружице Павлић 23.03.2011. Наведени сведоци ниједном речју не говоре да сам ја виђен у Томиславовој улици а сведок Ана Цоњар јасно каже и наводи ко је запалио кућу њеног сина. Несхватљиво је да тужилац верује

Ани Цоњар и да оптужницу заснива на њеним изјавама а не оптужује починиоце паљења кућа већ за то оптужује мене. Сви су били пунолетни и нек свако одговара за своја дела односно поступке или онај ко име је наређивао а ја са сигурношћу кажем да нисам био у Томиславој улици. Улица Крањчевића, госпођа Ана Хировати је давала изјаву 17.03.1993.године, у Осијеку и не спомиње ме ниједном речју. Друга изјава 20. студеног 2003. не спомиње ме ниједном речју да сам био ја пред њезином кућом а то је изјавила 23.03.2011.године, наиме, видела је мене и Радојчић Милана где стојимо на раскрижју пред њеном кућом ја у зеленој униформи. Као прво, био сам у плавој полицијској униформи а и Радојчић је потврдио да тамо нисмо били. Њена сестра са којом је била у кући Љубица Божић такође је сведочила 26.11.2009. и не спомиње мене већ наводи друге. Да бих дошао до куће Ане Хировати морало би ме видети макар 30 особа. Не знам Анине мотиве, слабо смо се и познавали али ја у тој улици нисам био. Неко је саветовао да ме тек у трећој изјави спомене. Такође, тужилац се позива на изјаву Данице Воркапић да сам био у Крањчевићевој улици, то је селективно навођење јер не наводи тачно шта је Даница Воркапић изјавила 28.09.2011.године, био сам код ње да јој помогнем, дошао кроз Воркапић Милорада плац и башту. Код Данице био у задњем делу куће значи у подруму, било је још десетак Хрвата рекао сам им да се не плаше и да остану заједно у подруму, руковао се а на улици Крањчевићевој нисам био ниједним кораком. Са Даницом, одвео сам јој оца Ивана до задруге, нашли смо јој маму у задругу, извели њу и брачни пар Јагодић и упутили се кући. Све је то Даница рекла и похвално се изјаснила за мене. Након завршне речи тужиоца та иста Даница Воркапић. Може пауза?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се прекида у 15 часова и 31 минут и биће настављен у 15 часова и 45 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се наставља у 15 часова и 53 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт.ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ:

Овде су ме сад мало повукле емоције ово што имам написано за Даницу Воркапић и Жељка Јапунџића, прескочићу. Такође, тужилац се селективно позива на изјаву Бошњаковић Јосипа из улице Марка Орешковића, ја сам већ опсиао како, када и са киме сам био код Жељка Јапунџе где је у подруму био и Јосип Бошњаковић. Тужилац не каже да је то било око 10 сати, да је Јапунџина кућа прва, да нисам ишао даље у улицу

Марка Орешковића сведоче сведоци које сам навео напред у вези са Јосипом Пољаком, да сам се руковао са Јосипом Бошњаком и саветовао му да сакрије, баца пиштољ и осталих 30 Хрвата, са свима сам се руковао, подзравио а ту су били и браћа Пањи који су касније настрадали на минском пољу. Да неко од тих био за убит, привест, заробит, отерат у задругу, сигурно бих то направио али нисам само сам се руковао и саветовао да остану заједно. А то је све било макар 4 сата прије претреса и чишћења те улице а тај мој пут кретања сам уцртао у карту која се налази у предмету. Да нисам виђен у тој улици Марка Орешковића сведоци су давали изјаве. Сад бих поново навео оне што су у вези Пољак Јосипа, Пољак Иван, Влатко Паљан, Винка Долачки, Тома Златко, Видић Вера, Седлар Раде, Грковић Милан, Петар Паљан и Пољак Дарко. У ниједној изјави нема имена Жељко Крњајић. Иван Острун, госпођо председавајућа, што се тиче Ивана Оструна који је живео у улици Иве Лоле Рибара са леве стране могу да кажем следеће: тачно је да смо били пред кућом на цести сви ми набројани мештани што нас је именovala супруга Драгица Острун 17.02.'93.године, у Шибенику. Ја у ту кућу нисам улазио већ је то страна Воркапић Милорада када је вршен претрес куће ко је то наредио и питао за сина муповца и за радио станицу и по чијој наредби је Иван одведен, лепо каже Драгица Острун 21. студеног 2007.године, на страни и 24.11.2009.године, на странама 6 и 7 и страни 30. Ја сам ишао према месној заједници десном страном и не знам колико дуго је тај претрес трајао, ко га је одвео и када и како лишио живота и у које време то мени није познато. Ја бих ту само коментарисао да је госпођа Драгица Острун рекла да сам ја изјавио да ми је ухватити директора школе који је дао јединицу мом сину. Мој син је тад ишао у први разред, у првом разреду нема оцена. А тај директор је живио са нама цело време и сад је тамо. Значи да сам желео направит му зло имао сам 10 година. И тврдим да та изјава Драгице Острун наспрам мене није тачна. Нисам јој се обратио, стајао јесам на улици као и сви и наставио даље према центру десном страном.

Довољно је било доказати а што је на сумњив начин утврђено да сам био присутан у бар неким од тих случајева као на пример приликом убиства цивила Ивана Оструна. Ако ту своју тврдњу базира тужилац на изјави Драгана Сабљака, онда ћу рећи следеће Драган Сабљак је дао изјаву 30. липња 2004.године, и ни једном речју не спомиње догађаје око Ивана Оструна а не помиње ни мене, а то би требало да буде њему најважнији догађај 10.10. Драго Сабљак 22.02.2012.године, даје другу изјаву из Загреба линком и наравно, 8 година касније од прве изјаве и наједанпут прича нову причу да мене оцрни. Видио је Драго да сам ја био присутан када непознато лице одводи Иван Оструна у кафић где је Иван убијен. Драго је чуо и метак којим је Иван убијен. А Јанко Божић 19.03.'93. рекао је видео је пред кафићом да лежи мртав Иван Острун. А од куће тог Звонка Мартиновића до кафића има 150 метара. Апсолутно негирам целу изјаву Драге Сабљака јер је неистинита и припремљена у некој канцеларији у Загребу а цела изјава му је пуна нелогичности па ћу само пар примера навест. На страни 5 наводи да је директор задруге Бата из Товарника на минском пољу је видио Воју Станимировића, на страни 14 страже су држали и зрачним пушкама, на страни 15., 16, авиони су му бацали звончиће у двориште односно касетна бомба и на страни 40 Мато Кодак купио је багером мртве на минском пољу.

Наиме, Драган Сабљак лечи се на неуропсихијатријској болници на листи која је у предмету 1142 потписао др. Дубравко Грганић, Драго има посттрауматски поремећај. Пацијент болује од тешке форме хроничног ПТСП унаточно лечењу не долази до побољшања, постоји потреба за његом, бригом и помоћи друге особе а плус тога је 2004.године, доживео саобраћајну несрећу контузија главе, носних костију и повреду шаке. Тако да сматрам да је због свега изнетог и увида у медицинску документацију изјава Драге Сабљака не може користити као било какав доказ. Наиме, Драго је одбио да му се супруга и ћерка појаве као сведоци на овом суду, то сте га питали Ви.

О томе да ли се на основу његове изјаве, а због лечничке документације коју поседује, може доносити било какав важан закључак, мислим да одлуку треба донети вештак, а ја тврдим Драго Сабљак и ја јако се слабо знамо, у животу нисмо стали, попричали, једноставно то је био ч дан човек, није се чак дружио ни са 70% Хрвата. Кућа Иве Оструна, тврдио сам у својим одбранама да та кућа није била запаљена, а и сада то исто тврдим, а то исто тврде и Милан Девчић и Милан Радојчић, Кресојевић Илија, Брајковић Жељко, а Ракић Жељко је изјавио 19.10.2011. године да је од Месне заједнице добио кућу Ивана Оструна да станује и да кућа није запаљена. А и сама Драгица Острун 24.11.2009. године каже: «Ту је после живео и неки Рајко са женом и двоје деце. Ту су му и умрла два детета. Цоњар Милан 24.02.2009. године, каже: «Чуо сам да је тај човек, а кућа му није запаљена», Берислав Филић, зет 26.02.2009- године Пурицина кућа није запаљена, само неки орман у соби.

Ја бих се овом приликом захвалио господину Бериславу Филићу на сведочењу, јер у својој првој изјави у Вуковару изјавио је да сам му ја претио. А овде у Београду када је сведочио, Ви сте га питали, а он каже: «Не, не, мене је Жељко само поздравио», тако да је то велика разлика линк и уживо. Да је и друга изјава била из Вуковара, гарантујем главом да би рекао, јесте, претио ми. А ја госпођо судија, потрудио сам се и потражио, ја имам слику од куће Драгице Острун, где се види предња страна и три прозора, да кућа 1992. године сликано, није запаљена. Ја нисам улазио, да ли је стварно тај орман унутра запаљен или није, али кућа и по изјави Драгице Острун, живео човек и жена и двоје деце. У запаљеној кући то се не би могло живети. Кућа Илије Бакете, када је кренула акција у Ловасу у улици Иве Лоле Рибара, када смо ушли у улицу Иве Лоле Рибара, видели смо са 300-350 метара да се дими из једне куће, са леве стране на пола улице Иве Лоле Рибара. Када смо дошли ближе, видели смо да гори кућа Бакете Илије. Та кућа је спојена кровом са кућом Обрада Тепавца, Србина, па не знам разлог а нема ниједна изјава сведока да каже шта се ту десило, да ли од гранате или нешто друго. Нико из моје и Милорадове групе то није могао да направи, јер када смо ушли у улицу Иве Лоле Рибара, кућа се већ димила. А приближавајући се тој кући, прошли смо крај куће са десне стране на којој је фалило пола крова, црепа, летве и греда, али кућа није горела. Ради се о кући Деветак Драгице, Љубанове сестре, а у својој једној од изјава сећам се да је Љубан рекао да је његова та кућа родитељска оштећена. Значи ми када смо били у тим собама у подруму у ходнику, купатилу, како је ко био, било је гранатирање. Да ли је од гранате, да ли је

неки комшија претрчао, углавном када смо исправили кућа је са 300 метара, видели смо да се дими. Нема никаквог разлога ту да ја штитим Милана Радојчића, Мићу Девчића или они мене, јер ме посебно нису штитили у неким другим ситуацијама, та кућа стварно и распитивао сам се зато што сам ја био добар са тим човеком, и мајка му је у публици сваки дан, и са њом сам добар, стварно не знам шта је са том кућом. Кућа Ане Цоњар, налази се пред крај Томислављеве улице, пошто су групе ту већ биле измешане, ја не знам сем Милорада Воркапића, да ли је још који вођа групе био тамо. Ја тамо нисам био од 1974. године. А изјава Лукетић Антона 12. студеног 2003. године, те 11. и 12.03.1996. године каже човек ко је био код њега, па су отишли код Цоњара око 12 сати, а Цоњар Ана 18.02.1993. године у Шибенику каже и набраја жена имена и каже: „Били су Душко Грковић, Тепавац Зоран и Девчић Милан“. Ја са тим делом села немам ама баш никакве везе. Кућа Јосипа Краљевића, исто у Томисављевој улици и жена Ката Краљевић у својој изјави 24.03.1993. године у Сплиту каже да је то направио Дуле Грковић. Кућа Амалије Мартиновић, Емануел Филић 12.09.2007. године каже: „Кућа Амалије Мартиновић, Марић Луке, Звонка Мартиновића запалили су дошљаци“. Истражни га судија пита: „Кажете, видео сам када су дошљаци, како знате да су дошљаци то урадили?“, Емануел Филић: „То су урадили ови не из села, не сматрам из села, него ови који су дошли“. Балић Вјекослав 10. просинца 2003. године, „сакрио сам се код куће када је почело лупање по капији. Прескочили смо зид и сакрили се код једне Ловашчанке по имену Амалија. Ту смо били негде до 12 сати, а у међувремену је кућа Амалије била запаљена“. Сама акција што ми кажемо, ослобађања је завршена до 9 сати до задруге, а Амалијина кућа је прије задруге. То је прва кућа уз задругу, значи неко је ту кућу запалио, после акције, а ја сам чуо од мојих родитеља, а и од неких оптужених, да је та кућа горела 11. навече, да је цео центар био осветљен баш од те куће што је горела. Кућа Ивице Грчанца налази се иза задруге у Томисављевој улици, а по изјави Грчанац Марка 26.03.1993. године из Ријеке, каже: „Ловачку пушку од сина Ивице узео је Мијо Клисурић, а Зораја моју пушку. Синови од Ђуре Продановића, од Ђуре Рудића први дан су узели ауто „Голф“ од сина Ивице, а сутра су дошли и узели трактор са прикључним машинама. Након четири дана из куће сам Ивице, из куће сина Ивице узето је прво седам буради горива, буре 200 литара а то су узели Миљковић Милан и ... Ја стварно не знам када је и да ли је та кућа запаљена, а из овога се може закључити да је то ипак било пар дана, јер каже, један дан су узели „Голф“, сутра дошли по трактор, за пар дана по нафту, а и сам син од Грчанца Јосипа овај, од Грчанца Ивице, Грчанац Јосип 08. липња 2005. године каже: „Био сам у Вуковару заменик начелника Полицијске управе Вуковарско-сремске, са братом сам се чуо телефоном у Ловасу. Тако сам и сазнао за напад на Ловас 10.10.1991. године. Након пар дана од напада, јављено ми је да је запаљена кућа мога оца Ивана, па и моја“.

Ђаковић Паво, ја нисам, госпођо председавајућа био ни близу куће од Ђаковић Паве, нити сам га приметио у задружном дворишту 10.10.1991. године. Не знам ко га је одвео из задружног дворишта и зашто га је одвео. За трагедију Ђаковић Паве, одговоран је неко други. Како и где је Паво настрадао, сазнао сам овде на суду, изјаве кћерке Бранке Балић 17. просинца 2003. године, „Грковић убио мога оца и нашао његов

„калашњиков“. Тату је наша 11.10.1991. године у дворишту испред гараже, лежи мртав. Мато Батаковић 25.05.2010. године, „Грковић одвео Павишу месара из задружног дворишта“. Павле Шимуновић, 27.05.2010. године – „Два непозната војника су из задруге одвела Павишу месара, не Грковић већ непознати“. Дуле Грковић 18.10.2011. године – „Нисам одвео Павишу, то су нека два непозната“. Милко Кесер 14.04.1993. године у Пули – „за Ђаковић Паву да је преживео тај први напад и упад у село, то сам особно видео, јер је био са мном у задружном дворишту. Знам да су из задружног дворишта Ђаковић Паву одвели и то онај четник, Коста, којег сам већ раније спомињао и још један којег не знам по имену. Касније су се они вратили у двориште без Ђаковић Паве и само су рекли да је готов“.

Поштована госпођо председнице, овде је бар јасно да Ђаковић Паво није погинуо у нападу, већ га је неко одвео и убио у његовој кући. Какве везе ти непознати и Коста имају са мном? И после ових изјава мислим да нема никаквих доказа да се ја окривљујем за Ђаковић Паву.

Овде бих госпођо судија, само додао једну ствар – пре двадесетак дана када је мој адвокат износио одбрану, када смо излазили ван, човек Хрват у публици је сада, „Жеља“, каже, „па шта ти имаш са Ђаковић Павом и Бадањима, па то цело село прича, зна се ко их је убио“. Ево човек и сада седи у публици.

Кућа и Вид Кризманић – што се тиче убијеног Вида Кризманића, могу рећи следеће: улица Фрање Рачког у којој је становао Вид је попречна улица и сече улицу Иве Лоле Рибара и Гајеву. Ја сам у улици Фрање Рачког био али на скретању десно, супротно од онога где је живео Вид Кризманић и био код Жељка Јапунце и то много касније, макар два сата од убиства Вида Кризманића, ако је тачно да је Вид убијен у време које наводи сведок Божић Бранко. Тек на главном претресу 18.10.2011. године први пут чујем да је Дуле Грковић био код Славка Божића и пред кућом Вида Кризманића. И да је тамо затекао „Страју“ и његову групу. Ја за тај одлазак Грковића у ту улицу нисам знао, нисам га ни послао и нисам то ни видео и не знам шта је и да ли је тамо радио. Тако да је тужиоцу лако да пронађе починиоце тог кривичног дела, а не да мене за то неосновано терети. У прилог томе постоји изјава Бранка Божића 25.02.2011. године, који недвосмислено тврди да особа која му је представљена као од некога као Крњајић Жељко нисам ја.

Госпођо председавајућа, верујем да се сећате да сам управо због тога изашао да се суочим са господином Бранком Божићем који је том приликом јасно рекао да ме не позна ни онда ни сада. Што се тиче изјава Славка Божића, он је давао две изјаве, у једној ме уопште не помиње, а у другој недефинисано спомиње моје име, а верујем да сте и Ви то тако схватили, јер сте питали његовог сина Бранка да ли му је отац способан да да суду изјаву у старачком дому. Да му изјаве нису веродостојне, говоре и друге ствари. На пример, 10. студеног 2003. године каже да је код њега био Дуле Грковић и два непозната. Такође да су му пиштољ одузели непознати људи, да би 19. студеног 2007. године рекао да је пиштољ предао Девчић Милану. По њему су кућу запалили непознати људи, што значи да су починиоци из Гајеве

улице. Постоји изјава рођеног брата од покојног Вида, Николе Кризманића, 05. ожујка 1993. године у Осијеку, где исти каже да му је Славко Божић рекао да је Вида, да је видео мог оца Љубана како убија Вида Кризманића. А тако нешто Славко Божић у својим изјавама не каже, већ да није видео ниједно убиство и не зна ко је запалио кућу Вида Кризманића. Славко Божић у своје две изјаве чак и не спомиње да је са њим у кући био и син Бранко. Душан Грковић 18.10.2011. године каже да је био код Славка Божића, наводи ко је све био, а не спомиње Бранка Божића, а не спомиње ни мене. А такођер оптужени Милан Радојчић, Милан Девчић и остали саборци не спомињу мој одлазак у било коју улицу лево или десно у време акције код моје куће до задруге. Комшиница Јелена Лукетић код које је био син од Вида Кризманића, Зоран. Каже да су код ње били непознати људи, она у својој изјави мене нигде ни не спомиње, већ тројицу других. А такође ниједном речју не спомиње Бранка Божића, а Бранко Божић се у изјавама често позива на Јелену Лукетић. Изјаву кћерке Вида Кризманића, Жељке Грбешкић 22.04.2010. године нећу ни коментарисати, јер када се то све дешавало Жељка је била 300 километара даље на мору, све што је чула зна од Бранка Божића. А то је да сам ја био код Славка Божића, да сам тражио кафу, да сам попио ракију и да сам викао, неће он силовати моје дете, а у прилог томе само да кажем да је моје дете тада имало две и по године, да ја од 1982. године кап алкохола нисам узео, а Бранко када је сведочио Бранко каже сасвим другачије. И рекао сам на Жељкином сведочењу да ју је припремала Наташа Кандић у општини Ловас. Тај састанак је напустила Хрватица Ката Ловрић, речима „срам вас било“.

Ја сам питао многе Ловашчане када је Бранко Божић дошао у село. Он је иначе живео у Вуковару и многи су ми рекли по паду Вуковара, што су мени у судници и потврдили сведоци Качар Слободан 18.05.2011. године и Милан Миљковић 19.05.2011. године. Знају и сви оптужени, моји мештани, ова тројица, када је Бранко Божић дошао у Ловас, али зашто неће да кажу, ја то не знам. Деветак је јавно ту рекао да има Бранково опроштајно писмо из кога би се нешто вероватно могло закључити када је дошао и када је отишао. Бранко Божић је једина особа која ес никоме не мора јављати у Ловасу првих десетак дана. Бранко Божић наводи да је једини са два војна полицајца поручником и десетаром ваљда обилазио село и са два мештана. Никада није ни рекао која су то два мештана а никада ни други мештани нису рекли да су видели Бранка, два мештана и војну полицију. И само закључујем да моји мештани Деветак, Девчић и Радојчић нису хтели то да потврде из разлога што им одговара да војна полиција је била у Ловасу 11., 12. и 13., али то вероватно неке од њих одговара. Ја нисам био у селу, верујем својим пријатељима, рођацима, родитељима, ни појма о војној полицији. И на крају, зар неко може да поверује да се ја и Бранко Божић не познамо?

Марица Ходак – Млинска улица – Марица Ходак све што је за мене изјавила је неистина. Прво, изјавила је 24.03.2011. године да је са њом и мужем у подруму били и њен брат Ивица Видић и супруга му Вера Видић. Из изјаве Vere Видић 21.09.2010. године види се да је она, да је Вера била у улици Марка Орешковића са мужем код комшија Ивана Пољака, а то је потврдио и сведок Иван Пољак 23.05.2011. године. Нетачно је и то што

тврди да смо одмах по почетку напада у њихову кућу дошли ја и Петроније и тукли њеног мужа Мату. Нетачно је јер ја нисам могао бити у исто време у улици Иве Лоле Рибара и у Млинској улици.

Госпођо председавајућа, ја мислим да је јасно ко је био у то време у тој улици, још нико никада сем Марице није рекао да је мене и Петронија видео заједно. Такође, нико из групе „Душан Силни“ која је ишла том улицом, није рекао да сам био у тој улици. Чак ме и не познају. Милан Воркапић „Трндо“ 20.10.2011. године који је водио добровољце изјавио је да ме није видео уопште 10.10.1991. годне, а камоли у тој улици. А такође и Марицине комшије из Млинске улице изјављују да ме нису виделе, Јелица Франчишковић 21.04.2010. године, Јосип Острун 25.03.2010. године и Љубица Адамовић 20.04.2010. године.

Овде бих опет искористио прилику када је реч о Љубици Адамовић, да јој се јавно захвалим што је одбила по наговору Наташе Кандић када је Љубица сведочила 20.04.2010.године, Љубица је требала споменути да је чула Мату Адамовића у Гајевој улици да је убио Жељко Крњајић. Љубица Адамовић то није споменула, одбила је, „не могу то да кажем, не знам, то није истина“. Наташа Кандић је опет тера „реците, реците, оно што сте чули“ и жена поново одбија. Хтело се мени још једно убиство у још некој улици али ето, жена је била поштена и није хтела да пристане на то.

Из свега што сам изнео, јасно се види да сведок Марица Ходак износи неистине и да јој се не може веровати. Поред тога, тужилац у својој завршној речи каже, да се из исказа Марице Ходак види да смо ја и Петроније тукли њеног мужа Мату, што је апсолутно нетачно, то сведокиња није изјавила, већ је изјавила јасно да је Мату тукао Петроније, страна 4 и страна 7. Марица каже да смо тражили Кесер Милета, а тужилац то тумачи као Кесер Мату. А Мато је убијен 10.10. значи и ту су ме хтели да доведу у везу да сам тражио Мату Кесера иако уопште нисам био у тој кући, а да сам био, у питању је Миле Кесер, што је рекла сведокиња а не Мато Кесер, тако да тужилац као и све друге тачке, износи произвољно мишљења и чињенице да би ме што више оцрнио, јер ваљаних доказа нема. А такође Марица на питање тужиоца да ли ме је још виђала, каже: „Још два пута, једном пре минског поља, а једном после“, што ја мислим да је свима јасно да је немогуће. А ту бих код Марице Ходак сада и додао, пре месец дана срео сам се са Марицом Ходак у Шиду, иначе стварно смо школски другови, она се разболела у петом, шестом разреду, чак није ни основну школу завршила, рекох „Марице, како си то сведочила, за мене?“. Пазите шта ми жена каже: „Жене из публице су ми пренеле да сам ја овде сведочио да је она мени била у посети у болници у Митровици, да је она имала проблема са родбином“. Ја јесам то изјавио, али то је у питању друга Марица Ходак, моја комшиница, зубарка, кћерка од Марка Ходака која заједно са својом мајком је била 12.10. код мене и код ове рађене Хрватице, Марије Видић, што је Марија Видић и потврдила. Значи Марицу је неко наговорио, а рекла ми је жена из публице да ми се проба и са тим напакостити.

Славица Антоловић, рођена Туркаљ први пут након двадесет и једне године даје изјаву 22.02.2012. године, да је нешто имала да изјави дала би

изјаву у Вуковару, као и већина Ловашчана. Међутим, Славица каже да сам 10.10.1991. године ударио Јосу Јовановића ногом у стомак, на раскрижју улице Иве Лоле Рибара и Прерадовићеве. То наравно није истина, ја сам још прије изјаве Славице Антоловић нацртао план села и уцртао свој пут кретања из кога се види да у улици Иве Лоле Рибара излазим из треће куће од Рудић Ђуре, те пред својом кућом и тим раскрижјем нисам ни био. А са Јосом Јовановићем 10.10.1991. године нисам ни контактирао. Супруга Јосе Јовановића 21.03.2011. године није ме видела у свом дворишту, када је Јосо одведен. Она набраја ко је одвео, само каже био је „Трндо“, а то је грешка, био је Воркапић Милорад, а не „Трндо“. Супруга Јосина Анкица Јовановић 12.10.1991. године посећује Јосу у задружном дворишту, видела да је Јосо малтретиран, али јој Јосо није рекао ко га је малтретирао, ни да сам га ја наводно ударио ногом. Тада је моја супруга Јадранка дала Јоси кутију цигарета, јер смо увек били у добрим односима. Али зато са породицом Туркаљ Славице, тј. братом Златком Туркаљом, нисмо били у добрим односима, јер је Туркаљ Златко од првог дана, а то је средина 1990. године био припадник Збора народне гарде, те је био командир Другог вода који је контролисао тај део села где смо и ја и он живели. Безброј пута ми је показивао „калашњиков“, репетирао навече пред мојом кућом, да би једно вече за српски Божић 1991. године пуцао на моју кућу. Метак је кроз прозор погодио регал, имам га и данас и када је почело ово суђење или истрага, ја се не сећам, ја сам и тражио нека нека комисија нека дођу, нека виде то. Тада сам и напустио Ловас са женом и двоје деце. Златко је имао мржњу према Србима, а нарочито према мени, па је то очигледно пренео и на своју сестру Славицу. Одговорно тврдим да је тај догађај измишљен, а пријава против Туркаља Златка је у предмету. Када је сведок Славица Туркаљ сведочила, ја сам изашао и пробао сам да утврдимо тачно где је то, јер то раскршће, то је моја кућа, а где је она живела, то је кућа од моје бабе и она не зна висину прозора, дрва, да објасни где то, она каже, видела је са двадесет метара. Ја сам тада погрешно, јер сам се изнервирао, ако се ико може сећати Славица Јовановић, овај Славица Антоловић, цело време је трептала, она је госпођо судија, носила, ја не знам коју диоптрију, али то је било страшно, то су биле пепељаре и то ми је криво што је тај дан, то нисам питао, када је скинула наочаре и да ли је она могла то и видети.

А такође њезин муж Антоловић не могу се сетити имена, „Пка“ смо га звали, има у предмету, и Душко Грковић га је, он је негде у петом месецу дошао код мојих родитеља и рекао да сам ја погинуо у Борову, да могу отићи по мене. Када су моји родитељи кренули горе на тој економији где им је био тај пункт улазак у село, наоружани људи и тај „Пка“, прегледали су моје родитеље, опљачкали и послали кући назад. То је истина, како су се они односили према Србима или макар према неким од Срба.

Томислав Шелебај, Томислав Шелебај живео је у Томисављевој улици предзадња кућа до задруге, са десне стране, моје стране. И Томисављева кућа је задња у којој сам ја био, 10.10.1991. године. Од првог дана и прве изјаве тврдим да када сам ја био код Томе, он није био код куће, била му је мајка, супруга и једно дете које је било 1983. годиште и јако је плакало, тако да ми је Томина мајка дала дете у наручје, да је смирим, јер је ишло у вртић са мојим сином. А Томина супруга Љиља је из Борова Села, исто као

и моја. А ја сам радио у „Борову“ са Томисављевој супругом Љиљом тако да смо били изузетно добри. Предложио сам Томину мајку или супругу за сведока, што је тужилац одбио, уз образложење да Тома има шест изјава, па ће суд ценити изјаве. Па ја молим суд да обрати пажњу на 10.10.1991. године што се тиче ко је долазио и дошао у кућу Томе Шелебаја. Тома наводи и Миленка Рудића, Миленко Рудић, тај господин 10.10. није мрдноу из своје куће, брат Мирко му је ишао, али Миленко не. Тома наводи и Милана Воркапића, званог „Трнду“ који није ишао том улицом, већ је био у Млинској и није био код Томе. Те Тома различито говори о претресу кућа, једном је био претрес, други пута није био претрес, а у четири своје изјаве мене и не спомиње. На питање мог адвоката, Војислава Вукотића, зашто ме не спомиње, он каже, „ваљда сам превидео неке“. Такав један догађај, ако је био, не може се превидети. У једној изјави каже, ја му пушку упериио у чело, а у другој у прса, а у трећој 28.04.2009. године, „хајмо рећи, благо га гурнуо“. Све три варијанте су измишљене, Томо није био кући и са мном није имао било какав контакт. А Томо је једини сведок који је изјавио 06. и 07.02.1996. године да су рањене са минског поља када су се враћали из Шида, задржали у Товарнику и ноћили у подруму без икакве медицинске помоћи. Такође о Збору народне гарде у неким изјавама а посебно на суђењу господину Слободану Милошевићу, незна ништа, начуо је само. А 28.04.2009. године признао је да је био 15 дана у Збору народне гарде. Томо је ишао у Хаг да сведочи, али није хтео у Београд, да се са нама суочи. И остала тројица оптужених имали су приговор на његов исказ, јер ја тврдим да је у односу на мене, лажно сведочио.

Молим судско веће да размотри и цени Томине изјаве на околности везане за мене, а што се тиче уласка у то двориште. Одговорно тврдим ја сам знао да је Томо Шелебај припадник Збора народне гарде док смо радили заједно, ја сам га возио аутом када сам ишао на посао, станем му, он оде да обави шест, седам, осам сати те вежбе, некада сам га и враћао назад, значи да смо се ја и Томо тај дан видели овако не би се завршило, вероватно сада Вам кажем вероватно, то би био први човек кога бих ја ухапсио, јер је припадник Збора народне гарде. И о том би обавестио даље старешине који би одлучили шта би било са Томом. Можда је Томо био у широј околини дворишта, али са мном директан контакт нисмо се видели, вероватно га је срамота, пошто му је држава Хрватска дала и униформу и пушку, а он то није искористио, већ је чуцио у неком свињцу, вероватно га је то срамота, па да прикаже како је и он патио тај дан.

Тужилац даље наводи, цитирам: „У време напада на Ловас, 10.10.1991. године, у селу није било хрватских оружаних снага, нити организованих оружаних група локалног становништва које би пружиле отпор и браниле село“. У наредби за напад Друге моторизоване гардијске бригаде стоји процена да у селу има 50 припадника Збора народне гарде. А зашто је према налазу вештака потребна сила у односу 3:1, значи 150 нападача. А у самом нападу учествовало је око 80 нападача. Гакође на овом суђењу су изјавили сведоци, мештани Ловаса, и Срби и Хрвати, да су постојале наоружане сеоске страже, да су имали четири вода и Кризни штаб као и радио-станицу коју сам ја видео, у згради Месне заједнице где им је био Кризни штаб на челу са Адамом Рендулићем и Јозом Миласом. Дакле,

били су војно устројени. А господин Адам Рендулић је изјавио 25.02.2009. године да су имали тридесетак „калашњикова“, неколико војничких пушака и око 80 ловачких пушака, те један тенк пар дана пре напада отеран и да је четири-пет дана пре напада била станица милиције у новој школи. Ово несумњиво повија тезу да су селу није било оружаних група а да је било отпора и да је село брањено, потврђују сведоци Палијан Влатко 05.02.1996. године: „Колико је мени познато, на другом крају било је мањег отпора“. Грчанац Марко, 26.03.1993. године: „Борбе за наше село трајале су неколико сати, четири, пет сати, отпор и одбрану су вршили припадници Збора народне гарде“. Мујић Ивица 27.01.2009. године: „Пуцали наши дечки при повлачењу, чуо сам да су убили једног четника“. Краљевић Златко 24.03.1993. године: „Као прво желим рећи да је успостављена нека обрана“. За. Крљевић Златко бих додао да је само био припадник Збора народне гарде, да је одведен у Шид, у Бегејце и да је размењен. Мађаревић Марин 10.10.1991. године син угледао неке војнике, зградио је своју пушку и торбу и рекао да се он иде борити. Лукетић Антон 26.03.2010. године: „Моју пушку сам предао Девчић Милану, отпор су покушали да пруже Јаков Балић, Јосип Цоњар, Сениша Павличић, Тома Балић и Дековић и још неки“: Цирба Жељко 26.03.2009. године на страни 13: „И у месту Ловас је било отпора када је био упад“. Антун Павошевић 24.11.2010. године: „Повукао сам се са групом Јосипа Бадањка, Јакоб Балић, имали смо неке пушке, нисмо имали више муниције“. Бадањак Јосип 19.11.2010. године: „Припадник Збора народне гарде купио „калашњиков“, припуцали при повлачењу, у групи било око 15 људи, али он не би око имена“. Једини човек прави борац који је јавно у Београду стао и рекао, да је припадник Збора народне гарде. Ружа Кесер 24.11.2011. године: „Борба је била у близини гробља, а припадници Збора народне гарде и МУП у селу су“, Цоњар Милан је изјавио 24.02.2009. године: „Био ми је брат у гарди Иван“. Петар Вулета 20.04.1995. године: „Био сам припадник самосталне ловашке сатније 204. вуковарске бригаде“. Ето и тај Томо Шелебај 28.04.: „Боп сам мало у гарди, петнаест дана“. Стјепан Пеулић 29.06.2009. године: „Био сам припадник Збора народне гарде, сада пензионер“. Има и у медицинској документацији за Стјепана Пеулића, да се ради о резервном саставу припадника Збора народне гарде. Марија Ђаковић 19.05.1993. године: „Знали су да ми је братић у Збору народне гарде“. Лемуновић Перо 26.11.2010. године: „Био сам у гарди, рањен на Ори па на боловању и када сам био на боловању, разводио сам сеоске страже у Ловасу“. Мађаревић Иван 18.05.2006. године: „Био сам у гарди“; а касније ћу описати како је Мађаревић Иван и улазио у село. Емануел Филић 28.09.2009. године: „Био сам припадник 104 сатније, било је још око 100 Ловашчана“. Ката Краљевић 24.03.1993. године: „Мој син Златко је био хрватски гардиста, размењен“. Рупчић Ружа 24.03.1993. године: „Моја су оба брата и сина била у гарди“, а браћа су јој Лемуновићи. Стјепан Пеулић 29.06.2009. године: „Мој заповедник је био Мујић Ивица“. Балић Вјекослав 21.05.2010. године: „Мој заповедник је био Мујић Ивица“. Андрија Балић 25.11.2009. године: „Син ми је отишао из Ловаса са тенком, недуго затим погинуо као гардиста у Подравској Слатини у касарни“. Стјепан Пеулић 30.01.2009. године: „Син ми је у МУП још од 1990. године“, Девчић долазио по њега и давали су заједно страже у Вуковару, овај наш Девчић Мићо. Марија Ђаковић 09.10. и 15.03.: „Крешимир Ковачевић хрватски полицајац“, Цирба Жељко

26.03.2009. године: „Био сам припадник резервнот састава МУП Републике Хрватске, „калашњиков“ сам закопао у виноград када сам се повлачио у Илок“: Адам Рендулић 25.02.2009. године: „И мени су остале две пушке у Ловасу, а доста људи је регрутовано у МУП“. Оздановац Бернадица 17.03.1993. године: „Моја три брата Антун, Јосип и Јаков били су у хрватској полицији, те се повукл у Илок“. Ђуро Филић 16.12.2008. године, члан Кризног штаба“, на страни 8 „пунктове смо држали до напада, када су почеле гранате падати нормално разбежало се“, а на страни 26, „стара школа спремана за рањене као болница“. Драгица Острун 24.11.2009. године: „Син Дарко био у МУП, 10.10.1991. године ујутру побегао“. Пољак Дарко 19.03.1993. године: „Мој брат Никола био полицајац“. Франчишковић Јелица 21.04.2010. године: „Син ми полицајац, побегао 10.10. ујутру“. Панђо Катица 27.05.2010. године: „Син полицајац Републике Хрватске побегао 10.10.1991. ујутру“. Мирко Кесер 20.10.2011. године: „Муж моје сестре полицајац је, а зове се Владо Брајковић“. Долачки Винка 21.05.2010. године: „Муж Стипо Долачки био припадник МУП-а, заробљен у Ловасу и касније је трагично настрадао“. А постоје изјаве где се каже да се добар део Хрвата повукао у шуму „Бадњара“ те се одатле убацивао у село ноћу, а у шуми су се пресвлагали као изјава Дарка Мартиновића, 29.12.2010. године. Па Дарко каже на страни 14: „А други дан пада Ловаса, значи 11.10.1991. годне, ја сам био у селу, од гробља ушао код Штрангаревића“. Адвокат Налић га пита, „а јесте ли тада када сте се вратили у село били наоружани или нисте?“. Дарко одговара: „Имао сам пушку, сачмару“. По изјавама Мађарвић Ивана, 10. свибањ 2006. године: „10.10. дошло је до гранатирања, што ме је пробудило, ја сам иначе био у саставу Збора народне гарде“. Даље лепо описује како је ноћу 10.10. са два пријатеља улазио у село. А у медицинској документацији за Франковић Станислава, Пеулић Стјепана и Радмиловић Милана лепо се види да се ради о хрватским војницима. Такође и приложене фотографије са гробља говоре ко је ту сахрањен, а на суђењу Слободану Милошевићу коришћен је документ са ексхумације у Ловасу, што је јуче говорио Љубан Деветак где је први дан ексхумирано 27 бранитеља. Да ли су наведени цивили или војници 1993. године значи две године од догађаја у Ловасу многи су били хрватски војници, а сада двадесет, двадесетдве године после у Београду су цивили, јер их је тако неко подучио. Ако нису били цивили, онда нема напада на цивилно становништво и нема ратног злочина.

Тужилац даље наводи, „зашто поверовати у веродостојност саслушаних сведока? Нико од наведених сведока није имао било каквих личних разлога да говори неистину и тиме терети оптуженог Крњајића“. Откуд тужилац зна односе неких комшија, бивших пријатеља према мени, када су ме прво протерали из села, пуцали на кућу, ја и супруга добили отказ, разне претње, мојој породици, разне лажи, ненормална мржња која се и данас види код неких сведока.

Сведоке на које се тужилац позива више од пола ме и није видело никако у Ловасу, а један део дан, два пре или дан, два после минског поља, не знају они да сам ја рањен. А многи мештани су ме мрзели, зато што сам стално имао обучене делове фудбалског клуба „Партизан“. А и неки Срби су ме гледали попреко, искључиво због моје супруге која је Хрватица.

Ја се извињавам суду, мене мало повуку емоције, ја сам такав човек,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте при крају, господине Крњајићу?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па нисам, још једно двадесет минута, пола сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Тужилац каже да нисам у истрази помињао Ступара. Па ја сам покушао да објасним да ја никога од добровољаца нисам ни знао по имену, презимену, надимку, сем двојице који су остали да живе у Ловасу, Коста и Славољуб. Како да споменем Ступара када не знам и ја ни ових десет оптужених нисам знао до овог суда. Тачно је да у истрази нисам поменуо „Страју“, већ сам поменуо команданта ТО али Крњу. Са тим што сам заменио надимке а поменуо сам функцију ТО Товарник, нисам никоме ништа нажао учинио. Тужилац ми приговара како је овај поступак текао, Девчић Милан је све више умањивао моју одговорност, што је испровоцирало Љубана Деветака да пита, да ли се бојиш Крњајића. А то што је Девчић стајао мирно у судници испред Деветака, док га је овај псовао и помињао му мајку, јасно говори ко се кога боји.

Ја са Девчићем сам одувек добар, никада чак нисмо ни један другом ружну реч упутили, а надам се да ћемо и остати и после овога.

Да је Девчић почео да ме брани није тачно, већ је видео да је глупо да сам тврди да сам ја први командир милиције Ловас, тј. првих четири, пет дана, па када је кренуло са сведоцима, нормално да се и он предомислио и негирао ујакову игру. Јер ја сам тих дана у Ловасу био све, само нисам био директор задруге, а све сам ове друге функције биле намењене мени.

Тако се ја могу позвати на Александра Николајидиса, који је рекао Девчићу: „Да ли се још бојиш Деветака, као да сте у Ловасу“. Тужилац даље каже, дајући своју одбрану, Девчић је на директно питање, ко је био са њим у групи приликом напада на Ловас, између осталих набројао Крњајића, Радојчића, Милорада Воркапића, Зорана Тепавца, Душана Грковића, подешавајући свој исказ одбрани Крњајића. То госпођо судија, није подешавње мојој одбрани, већ је то истина, само без Зорана Тепавца, он је био у својој улици, у Гајевој улици са ТО Товарник, и то је Зоран потврдио овде 23.02.2012. године. Ја сам од првог исказа навео ко је био у улици Иве Лоле Рибара и то и данас тврдим, јер је само то истина.

Тужилац каже даље, у изјавама Ане Цоњар и Катарине Панђо виђени су заједно Зоран Тепавац и Душан Грковић. Мислим да је свима јасно да је 10.10.1991. године направљена станица милиције у Ловасу, да су та двојица виђена сваки дан и свуда по селу, али као милиционери Ловаса. Ја сам госпођо судија, 11.10. рањен, а они код Катарине Панђо 12.10. у 5 сати после подне одводе јој мужа. Па шта ја имам са тим? А откуда Тепавац 10.10.1991. године пред кућом Ане Цоњар, око 12 сати? Ја не знам када су

прошли улицу Владимира Назора, онда су се прикључили Томислављевој Танасић Лазо и Тепавац Зоран, ја другог објашњења немам, јер ја сам рекао да пред задругом за мене је завршена акција. Одлазим својој кући, а Милорад Воркапић даље води сам. Да је било другачије, мени би судили за дезертерство. Значи да сам био тим људима надређени, ја их не би смео напустити. Од центра, од задруге, до краја Томислављеве има још најмање километар. Ја сам се окренуо као што сам описао, отишао до Данице, до Жељка Јапунце, својој кући и вратио назад. Милорад је наставио.

Тужилац истиче да сви сведоци-оштећени сагласно наводе да су током напада до њихових кућа долазили мештани Ловаса и други. Ова констатација не стоји, јер по њој испада да сам ја обишао све куће у Ловасу, а више од половине сведока ме није ни споменуло, ни видело 10.10.1991. године у Ловасу. Тужилац повезује са мном и мојој групом браћу Лукић, Милета Ергића, Лазу Танасића, Зорана Тепавца, а они нису били на правцу кретања моје групе. А ја бих волео да је у овом поступку саслушан бар један, бар један од браће Лукић па би и он потврдио ко су још та тројица овај Опатовчана, уз Лазу Танасића који су ишли том улицом. И онда би они објаснили убиство Данијела и Цецилије Бадањак. А такође не стоји тврдња Милана Радојчића да су у улици Иве Лоле Рибара учествовали неки добровољци, навео као „Аждаја“, што ниједан добровољац који је год сведочио нико није рекао да је био у тој улици, да су то били непознати људи за Милана Радојчића, то у реду, али добровољци нису могли бити. То су били припадници станице милиције Товарник, од којих једно седам, осам и ја сам их јако слабо знао, јер су једни стигли ноћ раније и једни у подне и та двојица стигли пред сам тај напад.

Интересантно је овде рећи да тужилац каже за Радојчићеву и Девчићеву одбрану да је конфузна, односно неоснована, а из такве одбране када вади неке делове и узима их за озбиљно, који су у супротности са мојом одбраном.

Преслушавање снимка - тужилац даље каже, оптужени Крњајић захтева да преслуша снимак сведочења Грковић Душана, јер му није одговарао део исказа. Транскрипт сведочења Грковића тражио сам из разлога што сам мислио, односно чуо да је Грковић рекао да сам ја са њим био у кући Славка Божића, након преслушаног транскрипта, уверио сам се да то Грковић није рекао, већ је рекао група и „Страјо“ који је радио заједно са Видом Кризманићем у товарничком „ПИК“-у, те не стоји тврдња тужиоца да сам незадовољан његовим сведочењем. Када, како и зашто је Грковић отишао до куће Славка Божића, није ми познато, нити сам му ја наредио, нити ми се јавио, нити сам знао до овог сведочења његовог да је био тамо. Ако је био, ни да ли је шта направио. Сматрам да као вођа групе ја не могу одговарати за његове поступке, а гако ни за поступке осталих, ако нешто самовољно направе. Па питам вас све овако људски, и да сам видео Дулета да иде до Божића Славка, а ту му је и сестра, друга кућа од Божић Славка, шта сам ја требао да радим? Да се тучем са њим, да га хапсим, да пуцам у њега? Ја стварно не знам. Дуле Грковић или било ко други је 10.10. могао да убије и мог оца и оца Милана Радојчића, питам Вас, да ли бих ја и за то одговарао?

Иначе, госпођо судија, да Вам то само мало објасним, ја и Дуле Грковић смо у Шиду 16-17 година, сваки дан се виђамо, ја сам рекао, „Дуле, кажи како је било“. Да сам знао да ће то рећи, верујте ми, ја бих га наговорио, немој то говорити, јер ја сам рекао друго. Рекао сам „Дуле, реци истину“. И тако сам рекао сваком сведоку, али међутим, Љубан Деветак три пута је долазио код тог истог Дулета Грковића, пред само сведочење пет минута у 2 и 5, Дуле Грковић долеће до улаза, стајао сам ја, Александар Николајидис, Милан Радојчић, адвокат Вукотић, мој братић из публике. „Сада ме слудио, сада ме сјебао, да извинете, не знам шта да кажем, наговарао ме“. Имам три адресе у Шиду где су били, имам адресу, број телефона свакога, био је код Зорана Тепавца, био је код Жељка Брајковића, ја на то онда нисам хтео, нисам знао шта да кажем. То су људи који су остали 11., 12., 13. и 14. у Ловасу када се свашта дешавало и они један другог уцењују, ти реци то, ја ћу рећи ово. Али Жељка Крњајића ту нема и онда реци тај дан, а ја нећу оно за тебе. Мене не занима шта су они радили, то ће суд једног дана да испита и да утврди, али ја одговорно тврдим Лазо Танасић, Дуле Грковић, Жељко Брајковић, Зоран Тепавац, наговорени су да то све сведоче што су сведочили. Иако многи нису ни лоше рекли за мене, али нису рекли оно што су требали. Ако брат од Златка Гргића каже Зоран је био у подруму, значи не може Зоран да то негира да је он био у шестој некој кући. А тај Гргић Вам је причао да од свих оптужених позна Жељка Крњајића да смо били другови. Али мене није видео, ја нисам био тамо и никада се нећу помирити са том чињеницом да ја одговарам за некога ко је нешто направио, а ја не знам, нисам га послао, нисам му ни наредио и оно што сте рекли када је долазио вештак, друго су нека војна правила а друго је шта је било. Ја не знам ни дан-данас откуд Милан Радојчић у мојој групи, нисам му ни наређивао, шта сам могао. Он је могао рећи ја сам ТО, ја не знам ни данас шта је Милан Радојчић био, ТО Товарник, ТО Шид, ТО Вуковар, стварно не знам. Али имао сам поверења у Милана Радојчића, знам какав је човек, тврдим да не би он направио никакво кривично дело, да је добар човек, а за друге коме сам ја могао шта наредити? Ја уђем у своју кућу друга кућа је кума Пере Карапанце, четврта је кућа Марка Ходака, шеста кућа је моје тетке, док ја одем до тетке, шта ја знам, госпођо судија ко је шта радио. Нисмо ми били професионалци, професионални полицајци, да смо примали за то плату, да смо били надређени, једноставно свако је могао бацити пушку и казати ја одох. Професионалци су били они који су нас послали у Ловас, а о томе ћу сада.

Тужилац даље наводи, цитирам: „До пола села није било никаквог отпора ... а у другом делу села било је врло мало“, пред крај села где ја нисам ишао. Господин тужилац овде где је навео те три тачке, изоставио је да сам ја изјавио да је у центру села пуцано по нама из правца воћњака, а педесет метара даље, пред задругом такође из воћњака и винограда. То је потврдио и сведок Жељко Брајковић кога сам послао кући због те пуцњаве.

Када сам сада о овоме причао, има људи овде и оптужених којима је жеља да се овај поступак понови, шаљу месаре и дан-данас у Ловас, неки дан, ево човек седи у публици, са сином од Балић они шзо су убити оба двоје, Балић Катарина и Балић човек хрватски полицајац, пришао ми је,

руковали се, ја му дао саучешће, каже, „Жеља, да те питам нешто, иду ових дана особе по Ловасу и разгрћу нову причу, Катарину и тог човека, стварно не могу се сетити како се зове, убио је Милорад Воркапић“. Ја му кажем, па ево човек у публици седи, стјао са нама, ја му кажем, „Милорад Воркапић нема везе са тим, веруј прије да сам то ја направио из Београда, са ВМА, него Милорад Воркапић“, зато да се прича полако скреће, припрема се вероватно нека друга оптужница, што сам се захвалио тој Љубици Адамовић није онда хтела рећи, можда ће идући пут она или неко да спомене Жељка Крњајића за неко друго кривично дело.

Осврнуо бих се још једном на привођење мештана 10.10.1991. године у земљорадничку задругу. Када сам дошао до исте, ја сам видео да већ има приведених мештана. А то бих Вам мало, госпођо судија да објасним. Значи да је то негде испланирано, изрежирано, то стоји, не може ме нико, нико убедити значи из Млинске и Гајеве људе доводе у ту задругу, а у Гајевој улици има хангар, што се каже, душу дало за затварање, баш рођено за то, значи пролазе поред тога и од почетка се доводи у пољопривредну задругу. Ми смо дошли међу првима, значи око 9 сати, већ је било седам, осам мештана и један је војник чувао а о томе ћемо сада.

Значи када сам дошао до те исте, ја сам видео већ да има пар приведенх мештана, након пола сата, поново долазим до задруге са Даницом Воркапић и њезиним оцем, који је човек Хрват, који је пре десет година мене молио да ако дође икада до овог процеса, да га зовем за сведока. Ја бих га звао, али човек нажалост умро је. Кога смо пратили кући и тада у дворишту задруге видимо пуно више притворених мештана, а међу којима и Даницина мајка Бара, Бара Краљевић, брачни пар Јагодић, а све њих су чували мени непознати војници, за које сам претпостављао да су добровољци или „Титина“ група. Исто тако, претпоставио сам да су ти војници и затворили те људе, јер нико од нас домаћих не би затворио Даницину мајку, Бару. Тако, на суђењу сам сазнао да су то били ипак припадници групе „Душана Силног“ јер је један од њих, Марковић Бане 24.12.2010. године изјавио да су их они тај први дан и чували.

Тужилац каже у завршној речи на странама 17 и 18 да сам у неким битним елементима изменио исказе из истраге, па онда наводи примере који никако не могу значити да сам било шта мењао. Пре се може рећи да сам изјаву из истраге допунио новим сазнањима, замера ми што у истрази нисам споменуо Славка Ступара. Госпођо председавајућа, ја нисам ни могао да споменем Ступара, јер ја истог нисам знао, ја сам рекао у истрази да је у нападу на Ловас учествовало група добровољаца и на главном претресу сазнајем да је исте предводио Славко Ступар. Сходно томе, ја надаље користим име Славко Ступар, а то нема никакве везе са мењањем моје изјаве, она остаје иста као у истрази.

Цитирам тужиоца: „За команданта целе акције поново проглашава „Тита“, за кога у измењеној одбрани наводи да је виђен у униформи капетана прве класе“. Како ја то мењам своју одбрану, када тужилац сам у цитату којег сам навео каже да ја поново проглашавам „Тита“. Ја сам у својој тој одбрани и рекао, моје мишљење и дан-данас је моје мишљење, да

је капетан прве класе питао, видео сам га, имао је моторолу, ишао средњом улицом, баш због тога да би могао ићи мало лево и десно, јер у овим другим, првом и трећом улицом да је ишао, има само право. По мом мишљењу, мислим да је он био командант те акције, ако грешим, али не грешим, у чину капетана, сигурно.

У истрази сам рекао да је групу ТО Товарник водио „Фрњо“, што је била грешка, јер је надимак Милета Ергића „Страјо“, но, чињеница је да то исто лице је командант ТО Товарника и да сам уместо „Страјо“ рекао „Фрњо“ и то за тужиоца је битна измена исказа из истраге.

Госпођо председавајућа, од почетка овог поступка говорим једно те исто, без икаквих измена, као и под истрагом, тако и на главном претресу сам тврдио једно те исто, а то је да сам водио део милиције из Товарника, да је то заједно са мном радио, чинио Милорад Воркапић, да сам ишао само улицом Иве Лоле Рибара и то до пољопривредне задруге и да нисам залазио у споредне улице, нити у продужетку улице Иве Лоле Рибара, односно у Томисављевој улици. Тако да не видим да сам било шта изменио из истраге, а што тужилац покушава да докаже. Понављам да сам само допунио изјаву неким новим сазнањима, којима не покушавам да умањим било какву моју кривицу, нити сам то урадио на било чију штету.

Све ово се може пре схватити као мој труд да се што више допринесе проналажењу истине, јер ми једино она одговара, а верујем да је то циљ и Вама.

Тужилац у својој завршној речи на срани 10 и 11 јасно каже, да ес није поуздано могло закључити ко је одређен за команданта пешадијске оружане групе приликом напада на Ловас. И онда каже да се то није могло видети ни из једног документа Друге бригаде, ни из исказа било ког сведока из састава војних структура.

Госпођо председавајућа, ја мислим да је било добре воље могло се и то пронаћи, јер сви смо овде били сведоци да су документи Друге бригаде онакви какви јесу, а да их њихови потписници не признају. Такође и те војне структуре, које тужилац наводи да су никакве и једни друге штите управо због кривице коју имају за сва дешавања у и око Ловаса. Интересантно је да у предмету постоје имена свих добровољаца из једнице „Душан Силни“, да постоје имена припадника милиције, само не постоји нигде ниједно име из групе коју је предводио „Тито“. А једнотавном рачуницом се може утврдити да је та група са ТО Товарник била бројнија од прве и друге групе заједно. Такође ми није јасно, због чега се свих ових пет година игнорисало постојање те групе, када је свима јасно да је та група ишла средњом Гајевом и Владимира Назора улицом и да је она као најбројнија контролисала и све споредне улице, јер јој се то једино, јер јој је то једино омогућено управо због тога што су ишли средњом улицом. А да то не говорим сада, ја сам прије две године предао Вама једну карту, ону што сам обојио, и тачно сам то и описао.

Поновићу, и од почетка тврдим да је „Тито“ капетан прве класе па ми није јасно зашто тужилац тврди да нико из војних структура није учествовао у пешадијском нападу, нити командовао тим нападом. Апсолутно је утврђено да су пуковник Лончар Душан и потпуковник Камбери Слободан били главни организатори, налогодавци напада на Ловас, тако да су они сигурно, да они сигурно знају кога су одредили за команданта пешадијског напада на Ловас. Постоје изјаве Скавка Ступара и Љубе Јелића да су заједно са Љубаном Деветаком били на састанку када је планиран напад, што такође говори одакле је тужилац требао кренути са оптужбама, али тужилац се окомио на мене, као највећег кривца за дешавање у Ловасу. Док су ови организатори само сведоци, а неки су чак после Ловаса напредовали у служби.

Уз све поштовање тужиоца, сматрам да ме тужилац измењеном оптужницом за кривична дела која су починили непознати извршиоци, које није оптужио, а морао је да то учини, па је све скупа ставио мени на терет, мислим да тужилац мора за било које кривично дело прво доказати, кога је, када, како и где починио, па тек онда да покуша мене да повеже са тим лицем које је извршило то наводно кривично дело.

Госпођо председавајућа, по тужиоцу сада испада да је небитно ко је из које групе, па тако све учеснике напада везује за мене и приписује ми дела почињена буквално на целој територији Ловаса, у којем сам провео само пар сати.

Госпођо председавајућа, опростићете ми ако се понављам, али тужилац ме терети за седам смртно страдалих лица, а да ни за једно лице није доказао ко га је и како убио, али за тог убицу који је и за тужиоца још непознат, он тврди да сам ја, како тужилац каже, мојим понашањем, чињењем и нечињењем то и омогућио, што није апсолутно доказано.

Ја морам још додати, да је апсолутно доказано да пет лица није страдало на мом правцу кретања, а преостала два лица су страдала по завршетку напада. Све што знам о њиховом страдању, то сам чуо у овом суду. Пошто тужилац заснива оптужницу претпоставкама и нема ваљаних доказа за свако дело, за које ме терети, има по једног или ниједног сведока, а не постоје други сведоци који би то поткрепили и потврдили.

Ја Вас молим да ме због тога, као и свега што сам данас изнео, ослободите од ових оптужби. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем се. Направићемо паузу неку петнаестак минута, па господин Димитријевић да се спреми да бар започне данас, пошто очекујем и његову завршну реч да потраје.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се прекида у 17,21 часова и биће настављен у 17,40 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Ја Вас молим да окривљени пуковник Димитријевић не започне данас са изношењем своје завршне речи јер је јако исцрпљен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, колико ће да траје његова завршна реч?

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Ја процењујем да неће оволико дуго, у сваком случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико Димитријевићу?

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Ако можете ја бих Вас замолио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него невезано за данас колико ће Ваша завршна реч да траје укупно?

Опт.МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па један сат можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда ћемо сутра.

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Ја се извињавам свима, али нисмо просто могли о томе пре паузе ни да поразговарамо, сада смо причали. Хвала Вам.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 17,45 часова и биће настављен дана:

16. маја 2012. године,

са почетком у 14 часова и 30 минута, судница 4.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА